

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **H. V.**
bytem X

proti

žalovanému: **Městský úřad Blansko**
sídlem nám. Svobody 32/3, 678 01 Blansko

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v posouzení příkazu žalovaného ze dne 2. 8. 2023, č. j. P 44/2023 MBK 35957/2023/Do, jako pravomocného a nevyrozumění žalobkyně o opožděně podaném odporu proti tomuto příkazu,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný uložil žalobkyni příkazem ze dne 2. 8. 2023, č. j. P 44/2023 MBK 359757/2023/Do (dále jen „příkaz“), pokutu za přestupek ve výši 300 000 Kč. Proti tomuto příkazu brojila žalobkyně odporem, na základě něhož žalovaný vedl správní řízení, které ukončil rozhodnutím ze dne 4. 1. 2024, č.j. P4/2024 MBK 1253/2024. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. O něm Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024 zrušil a řízení zastavil, a to s odůvodněním, že odpor proti příkazu byl podán opožděně a příkaz je pravomocný. Sám žalovaný žalobkyni podle jejích slov nevyrozuměl o tom, že odpor byl podán opožděně. Pouze žalobkyni vyrozuměl Upozorněním na nedoplatek ze dne 31. 1. 2025, č. j. MBK 6551/2025, o nedoplatku plynoucím z příkazu s tím, že v případě neuhrazení bude příkaz vykonán.
2. Žalobkyně má za to, že postup žalovaného představuje nezákonný zásah. Konkrétně za tento zásah označuje posouzení příkazu jako pravomocného a nevyrozumění o opožděně podaném odporu proti tomuto příkazu. Žalobkyně tvrdí, že tímto postupem bylo zasaženo do jejích práv, neboť se včas nedozvěděla o opožděně podaném odporu, a nemohla tak požádat o prominutí lhůty (pozn. soudu: žalobkyně má na mysli institut prominutí zmeškání úkonu) dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť zmeškala objektivní roční lhůtu pro tento úkon. Subjektivní lhůta dle tohoto ustanovení podle žalobkyně nemohla začít běžet dříve, než uplynula lhůta objektivní. K počátku běhu této lhůty totiž

bránilo mylné ujištění, že odpor nebyl opožděný, k čemuž dospěla v dobré víře díky nezákonnému postupu žalovaného. Došlo také k majetkové a nemajetkové újmě, neboť žalobkyně musela zbytečně vynakládat čas a úsilí na své úkony v rámci správního řízení. Žalobkyně proto požaduje, aby soud deklaroval, že uvedený zásah je nezákonný, a aby žalovanému nařídil v zásahu nepokračovat a přikázal mu obnovit stav před zásahem. Vedle toho se žalobkyně domáhá vydání předběžného opatření, kterým by soud žalovanému zakázal činit úkony, které směřují k vykonání příkazu.

3. Zdejší soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž může ve věci jednat a rozhodnout.
4. V první řadě se soud zabýval tím, zda vůbec postup žalovaného, který žalobkyně označuje za nezákonný, může být vzhledem ke své povaze „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky zavedené § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V opačném případě by totiž nebyla naplněna podmínka řízení spočívající v existenci úkonu, který by pojmově mohl být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., a žalobu by tak bylo nutné odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160; ačkoliv toto usnesení bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/2018, zde citované závěry nebyly Ústavním soudem nijak zpochybněny; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle uvedeného ustanovení totiž platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, a nelze proto v řízení pokračovat. Odmítnutí žaloby podle tohoto ustanovení je na místě tehdy, je-li zjevné a nepochybné, že žalobou napadené jednání z povahy věci nemůže být právně kvalifikováno jako zásah. Při posuzování této otázky přitom musí správní soudy přihlížet k ustálené judikatuře popisující, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem být mohou a které nikoliv.
5. Pokud jde o povahu jednání, v němž žalobkyně spatřuje zásah, lze v první řadě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006-95, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, jež shodně dospěly k závěru, že jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení, nezákonným zásahem nejsou ani být nemohou. Zároveň Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil požadavek určité minimální intenzity nezákonného postupu, aby mohl být považován za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Obdobně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které mohlo zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s prosazovanou zásadou *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá) označeno za nezákonný zásah (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 306/2019-20, ze dne 23. 9. 2021, č. j. 9 As 133/2021-23, ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-5, nebo ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35).
6. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah ve dvou relativně samostatných jednáních žalovaného. Prvním je posouzení napadeného příkazu jako pravomocného, druhým pak nevyrozumění žalobkyně o opožděně podaném odporu.
7. Pro tvrzení o nezákonnosti prvního z uvedených jednání však žaloba nejenže neobsahuje žádný relevantní skutkový základ, ale žalobkyně uvádí informace, které nezákonnost

takového jednání přímo popírají. Žalobkyně vůbec netvrdí, že by odpor proti příkazu podala včas. Ostatně byla-li by žaloba na takovém tvrzení postavena, měla by žalobkyně jiný nástroj ochrany svých práv, a sice žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 6. 1. 2024, č. j. JMK 174864/2024, kterým bylo přestupkové řízení zastaveno právě z důvodu, že odpor byl podán opožděně. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem by tak byla nepřipustná (§ 85 s. ř. s.). Naopak žalobkyně uvádí, že ji žalovaný znemožnil požádat o prominutí lhůty. Jinými slovy otevřeně připouští, že odpor ve lhůtě nepodala. V žalobě nikde nepopírá, že příkaz je objektivně pravomocný, domáhá se „pouze“ toho, aby nebyl posuzován jako pravomocný. Tvrzení o nezákonnosti takového jednání tak na první pohled odporuje skutkovému stavu, který sama žalobkyně prezentuje.

8. Pokud jde o tvrzení o druhém z dílčích jednání žalovaného, zde žalobkyně připouští, že o opožděnosti odporu již byla informována (krajským úřadem; nepřímou tato skutečnost plyne také z následného Upozornění na nedoplatek), domáhá se pouze toho, aby ji tuto informaci sdělil žalovaný formálním vyrozuměním.
9. Bez ohledu na to, zda by soud obě uvedené dílčí jednání posuzoval jako samostatné zásahy nebo jako zásah jediný, ze žaloby je zároveň zřejmé, že žalobkyní tvrzený zásah do jejích práv buďto není vyvolán uvedeným jednáním žalovaného (tvrzení o znemožnění podání žádosti o prominutí lhůty), nebo je primárně vyvolán jednáním samotné žalobkyně (tvrzení o újmě způsobené zbytečným vynaložením času a úsilí na řízení, které nemělo být vedeno). Pokud by soud připustil určitý negativní dopad jednání žalovaného do právní sféry žalobkyně, jednalo by se o dopad natolik marginální, že ani tak pojmově nelze hovořit o zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.
10. Za zásadnější zjevně žalobkyně považuje to, že jí žalovaný údajně znemožnil podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Toto tvrzení však již na první pohled není pravdivé, neboť nevyrozumění o tom, že odpor byl opožděný, nemá žádný vliv na běh subjektivní lhůty pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Tato lhůta činí dle § 41 odst. 2 správního řádu patnáct dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. Bez ohledu na to, co mohlo být onou překážkou, která žalobkyni bránila ve včasém podání odporu (žalobkyně se omezuje na tvrzení, že „má omluvitelné důvody a může je doložit i nyní“), zcela jistě odpadla nejpozději 26. 8. 2023, neboť toho dne odpor podala. Nejpozději patnáct dnů poté ji pak uplynula subjektivní lhůta pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Za těchto patnáct dnů nemohla nabýt žádného přesvědčení (a už vůbec ne na základě jednání žalovaného) o tom, že její odpor byl včasý. I kdyby tedy žalovaný skutečně zavinil uplynutí roční objektivní lhůty stanovené v citovaném ustanovení, rozhodně by to nebylo prvotní příčinou nemožnosti podat žádost o prominutí zmeškání úkonu. Již mnohem dříve totiž nastala skutečnost, která žalobkyni znemožnila takovou žádost podat a kterou způsobila sama žalobkyně. Tou skutečností bylo uplynutí subjektivní lhůty pro podání takové žádosti. Žalobkyní tvrzený zásah do jejích práv v podobě znemožnění podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu tedy zjevně nemohl být způsoben jednáním žalovaného, které žalobkyně označuje jako nezákonný zásah.
11. Pokud jde o spíše okrajově zmiňovanou újmu v podobě zbytečně vynaloženého času a úsilí na řízení, které nemělo být vedeno, tuto újmu si také primárně zavinila sama žalobkyně. Situaci nelze popisovat jednostranně tak, že uvedená újma vznikla proto, že žalovaný udržoval žalobkyni v domněnání, že odpor byl podán včas. Také žalobkyně udržovala žalovaného v domněnání, že odpor podala včas. Stejně jako žalovaný mohl kdykoliv řízení zastavit, mohla i žalobkyně kdykoliv navrhnout zastavení řízení s odkazem na to, že příkaz

je již pravomocný. Samotnou opožděnost odporu přitom žalovaný nezavinil. Soud má proto za to, že tvrzené negativní dopady jsou v rozsahu, ve kterém by mohly být žalovanému přičitatelné, zcela marginální a nenaplnují minimální intenzitu zásahu do práv. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud k obdobné situaci v rozsudcích ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, nebo ze dne 23. 9. 2021, č. j. 9 As 133/2021-23, nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není bez dalšího jakékoliv nezákonné jednání správního orgánu.

12. Výše uvedené úvahy lze shrnout následovně. Posuzování příkazu jako pravomocného v situaci, kdy žalobkyně netvrdí, že by příkaz pravomocný nebyl, se samo o sobě nijak negativně nepromítá do právní sféry žalobkyně. Nevyrozumění o opožděnosti odporu se promítá do právní sféry žalobkyně spíše nepřímou a marginálně. Negativní důsledek v podobě znemožnění podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu pak nemohl být vůbec způsoben jednáním žalovaného.
13. Krajský soud proto dospěl k závěru, že jednání žalovaného, proti němuž žalobkyně žalobou brojí, pojmově nemůže být zásahem ve smyslu legislativní zkratky zavedené v § 82 s. ř. s. Není tudíž splněna podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
14. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
15. O návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření soud pro nadbytečnost nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl o samotné žalobě.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. dubna 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu